

Volilna vesela jesen s češko češnjo na torti

September in oktober, ko na nobeni od polobel ni ne pretoplo ne premrzlo, sta kot nalašč za drenjanje volivcev okoli volilnih skrinjic. Čeprav je tako vsako leto, se od leta Gospodovega 1994 v soju žarometov znajdejo predvsem tista leta, ko volijo na Nemškem. In letošnja razsodba nemških volilnih upravičencev je bila taka, da je brez težav zatrla sleherno podrast, najsi bo avstralska, norveška ali avstrijska. O Avstriji bi, ko ne bi med poslane na Ringu sedla sploh prva Slovenka, nekako niti ne kazalo izgubljati besed.

Tamkajšnji »rdeči« in »črni«, ki so si nek-daj sami delili pogače na severni strani Alp, so z vsako novo izvedbo velike koalicije bolj shujšani. Letos jim je prvič resno grozil celo padec pod magično mejo petdesetih odstotkov glasov, čeprav se še ne tako starejši člani obeh strank spomnijo časov, ko je petdeset odstotkov naskakovala vsaka stranka posebej. A bolj, ko so volivci s (pravzaprav bivšima) velestrankama nezadovoljni, manj ti – v pomanj-

rih se je vse omenjeno dogajalo, dali še eno priložnost za upravljanje skupnega avstralskega gnoja. Samo da bi se rešili prepirljive vladajoče stranke, so premagali celo strah pred nekdanjim bogoslovcem in gorečim zagovornikom ohranitve monarhije Tonyjem Abbotom, ki se opira na znatno parlamentarno večino.

Nemške volitve so, kot rečeno, vse ostale potisnile na raven novičk v rubriki »Iz naših krajev«. Nemci, predvsem tisti s

Aleš Maver

jo bo verjetno grizlo, zakaj ni vknjižila še tistih petih sedežev več ali zakaj niso njeni oboževalci le nekaj desetink odstotne točke podarili liberalnim koalicijskim partnerjem, da bi pri stranskih vratih le še znova prerinili v parlament. Epilog: prva volilna večina desno od sredine po skoraj dveh desetletjih se je sprevrgla v zvezni parlament, ki večinsko škili proti levi, in v vlado z mogočno kanclerko, v kateri pa bo prevladujoča črna barva

Nemške volitve so, kot rečeno, vse ostale potisnile na raven novičk v rubriki »Iz naših krajev«. Nemci, predvsem tisti s srcem bolj na desni, so se izkazali s precejšnjo potratnostjo. Človek že razume njihovo gorečo željo, da bi jih še naprej vodila ljubljena Angie in da bi ji pomagali ubraniti morebitni napad (čeprav še tako brezzobi) rdeče-zeleno-rdečega zmaja.

kanju razumnih alternativ – razmišljata o slovesu od oblasti. Običajno manjši konservativci so na njej neprekinjeno že sedemindvajset let.

Avstriji po imenu sorodna Avstralija je najprej dočakala neslavno slovo svoje prve ženske premierke, ki jo je s položaja pometel kar eden njen predhodnik, ki se nikoli ni sprijaznil s tem, da se je bil moral umakniti pripadnici ženskega spola. Seveda ni bilo resno pričakovati, da bi volivci laburistom, na gnoju kate-

srcem bolj na desni, so se izkazali s precejšnjo potratnostjo. Človek že razume njihovo gorečo željo, da bi jih še naprej vodila ljubljena Angie in da bi ji pomagali ubraniti morebitni (čeprav še tako brezzobi) napad rdeče-zeleno-rdečega zmaja. Toda ko so jo v svoji vnemi pripeljali do samega praga absolutne večine, ki je še ne dolgo tega veljala za privid (zadnjič se jim je nekje na obzorju zasvetila davnega leta 1983), so ji iz rok hkrati izbili dobršen kos vladarskega žezla. Še dolgo

neizogibno precej razredčena z otenki rdeče.

No, in ko smo mislili, da je vesela volilna jesen že pri koncu, so nam jo zagodli še Čehi. Seveda smo vedeli za njihovo nagnjenje do filigransko natančno umerjenega in na pol razdeljenega ljudskega predstavnštva. Vedeli pa smo tudi za homatije njihovih desnosredinskih krmarjev v zadnjih sedmih letih. Zato je bil močan zasuk v levo nekako samoumeven. Pa se v bistvu ni zgodil. Češki

se je zgodila Slovenija, le da z drugim predznakom. Tako kot so se Slovenke in Slovenci pred dvema letoma v strahu pred polomijo svojih ujčkanih poveljnih jugoprtljic panično zatekli pod dežnik domnevno veleuspešnega menedžerja sumljivega slovesa, so podobno stori-li tudi naši severnejši slovanski bratje. Le, da ima na Češkem kolektivni bavbav nekoliko drugačne obrazne poteze in je utelešen zlasti v možnosti sodelovanja trdovratno nereformiranih komunistov na oblasti. Homatije dveh zaporednih še-fov vlade, ki sta lastnim junaškim ero-tičnim podvigom očitno dajala prednost pred državnimi posli, scene niso bistve-no spremenila.

In spet je tu relativno anonimni živilski baron s široko iztegnjeno rešilno roko, ponujeno zaskrbljenim državljanom. Menda je tip celo Slovak. Tudi spremlja-joči pojavi se nam izpod Alp zdijo precej znani. Opozicijski socialdemokrati, ki so se že videli v vlogi rešiteljev domovine, so namesto glamuroznega plusa zabele-žili boleč minus. Predvideni koalicijski partnerji komunisti si bodo kljub nekaj dodatnim glasovom rane spet lizali v opoziciji, skupni izplen obeh levih strank pa je glede na položaj sramoten. Desno-sredinske sile, ki so državo v zadnjih le-tih krmarile med samimi krizami in afe-rami, so po drugi strani, podobno kot slovenski kolegi z drugega brega, skre-gano z vsako logiko zabeležili absolutno večino sedežev v parlamentu. Je pa res, da so občanski demokrati ekscentričnih voditeljev Klausa, Topolánka in Nečasa odpadli kot vodilna stranka na desnici in so v tem smislu podobni slovenskim libe-ralnim demokratom ali Mečiarjevi stran-ki na sosednjem Slovaškem. Ni kaj, češka češnja je dodobra spremenila okus tokra-tne jesenske volilne torte.♦

PO NOVEM LAHKO
REVIJO RAZPOTJA
PODPRETE TUDI TAKO,
DA DRUŠTVU HUMANISTOV
GORIŠKE **NAMENITE**
0,5 % DOHODNINE.

OBRAZEC NAJDETE NA:
www.razpotja.si/donirajte

Izdajatelj revije **RAZPOTJA** in društvo v javnem interesu:

Društvo humanistov Goriške,

XXX. divizije 13a, 5000 Nova Gorica

Davčna številka: 93277628